

Вважаю, що в Україні є унікальна можливість врахувати найкращий світовий досвід та розробити дієвий план розвитку сфери інтелектуальної власності. Але як сказав один з китайських стратегів «**Стратегія без тактики – це найповільніший шлях до перемоги. Тактика без стратегії – просто метушня перед поразкою**». Тому я пов'язую перемогу не з самим фактом прийняття стратегії, не з обсягом її тексту, а саме можливістю її подальшої реалізації.

Список використаних джерел:

1. Антонов В. М. Історія та еволюція авторського права
2. ВВС: США назвали Україну головним порушителем авторських прав
3. Підручник Н. С. Кузнецової/ Цивільне право України 7, с. 139
4. Оксана Гумега/ Судовий захист прав інтелектуальної власності і Україні як один із принципів цивільного права
5. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23 грудня 1993 р.
6. Практичний посібник/ Захист прав інтелектуальної власності: норми міжнародного і національного законодавства та їх застосування/ ст. 46

ВИБОРНІСТЬ СУДДІВ ЯК СПОСІБ ФОРМУВАННЯ СУДДІВСЬКОГО КОРПУСУ

Орловська О. Б., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту №3, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук **Козодой Л. М.**

Однією з найголовніших актуальних проблем у системі судоустрою України слід виділити проблему формування корпусу професійних суддів. Для України пріоритетними є необхідність відновлення довіри народу до судової влади і підвищення ефективності правосуддя, а найголовніше покращення якості добору кандидатів на посаду судді. На нашу думку ідея напрацювання власної моделі обрання суддівського корпусу безпосередньо народом України є достатньо перспективною та доцільною.

При тому, що відповідно до ч. 1 ст. 5 Конституції України: «Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування» [1,Ст.141]. А згідно зі ст. 69 Конституції України «Народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії» [1,Ст.141]. Отже, оскільки судова влада є самостійною та незалежною гілкою державної влади, а принцип суверенітету народу є одним з основоположних для розбудови демократії, то народ може приймати участь у формуванні корпусу професійних суддів, а це в свою чергу призведе до збільшення довіри населення до цієї гілки влади.

Практика обрання суддів не є поширеною серед європейських держав, але країною де застосовується дана практика є Швейцарія.

Відповідно до федеративного устрою Швейцарії, у межах кожного кантону передбачено існування власної судової системи, наслідком чого є наявність у них різних практик та процедур призначення суддів. За допомогою Федеральних зборів обираються Федеральні судді і судді Федерального суду, Федерального адміністративного Суду і Федерального патентного суду строком на шість років з правом переобрання. На рівні кантонів судді призначаються парламентом або верховним судом, або обираються всенародним голосуванням з правом переобрання. Вибори проходять кожні 4–6 років. Кількість термінів судді необмежена, і суддя, у разі переобрання, може перебувати на посаді до досягнення пенсійного віку (64 роки для жінок, 65 років для чоловіків, 68 років для суддів Федерального Суду) [2].

Також така практика діє в США, де в кожному штаті існує певна автономія у визначенні устрою і виборі методів формування корпусу професійних суддів. Виділяють такі основні шляхи обрання суддів:

- 1) вибори, що здійснюються законодавчим органом (у 3 штатах);
- 2) призначення главою виконавчої влади, з наступним затвердженням законодавчим органом (у 8 штатах);
- 3) всезагальні вибори на основі партійних списків (у 12 штатах);
- 4) всезагальні позапартійні вибори – незалежно від партійної приналежності (у 10 штатах);

5) призначення, що здійснюється головою виконавчої влади, на основі списку, підготованого незалежною комісією з наступним затвердженням шляхом прямих виборів – «міссурійський метод» (в 17 штатах). Під «Міссурійським методом» слід розуміти порядок обрання суддів, при якому Губернатор штату призначає на посаду судді одного з трьох кандидатів, які повинні бути йому запропоновані спеціальною кваліфікаційною комісією експертів, після певного строку перебування такого судді на посаді проводяться вибори, під час яких народ може затвердити або відмінити його призначення. Стосовно терміну перебування судді на посаді, то як і у випадку із Швейцарією, у кожному штаті вони різняться. Лише декілька штатів призначають своїх суддів довічно або на близький до цього строк (як правило, до 70 років) [3, с. 2].

Судово-правова реформа в Україні по своїй суті повинна бути спрямована на максимальне забезпечення принципу верховенства права. Також за допомогою цієї реформи необхідно досягти соціального ефекту у суспільстві, що буде виражатися відновленням довіри суспільства до судової влади. Ми вважаємо, що перетворення повинні початися із самих суддів, насамперед зі зміни порядку формування суддівського корпусу, а вже потім його удосконалення.

На нашу думку, для вдосконалення порядку формування суддівського корпусу в Україні необхідним є запозичення позитивного досвіду зарубіжних країн у даному питанні. Одним з яскравих прикладів ідеї виборності суддів є практика США, де широко розповсюджені вибори суддів народом. Виправданим може бути обрання безпосередньо народом суддів місцевих судів. Будувати власну модель безпосереднього обрання суддів народом можна почати спираючись на американську методику «міссурійського плану». Згідно до цього плану народ може брати участь у виборах суддів на посади вперше, на

п'ять років, з подальшим їх переобранням. Цього строку буде достатньо для того щоб суддя міг зарекомендувати себе як професіонал. При цьому в Україні необхідно створити спеціальний орган, завданням якого має бути здійснення відбору та оцінки особистих якостей кандидатів на посаду судді. Обов'язковими критеріями для кандидатів при відборі мають бути високо професійна спеціалізована юридична підготовка, та високі моральні якості кандидатів на посаду судді.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 / Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141

2. Р.Куйбіда Добір суддів: призначення чи вибори? URL: <http://radaprogram.org/infocenter/vybornist-suddiv-ta-uchast-narodnyh-zasidateliv-u-sudovomu-procesi-mizhnarodna-praktyka>

3. В.Кушніренко, К.Пенькова Виборність суддів та участь народних засідателів у судовому процесі: міжнародна практика та висновки для України 2014. С.12

ОСОБЛИВОСТІ ТРУДОВИХ ВІДНОСИН МІЖ ПРАЦІВНИКОМ ТА ФІЗИЧНОЮ ОСОБОЮ-ПІДПРИЄМЦЕМ

Пентіло Д.В., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Факультету права та міжнародних відносин Київського університету імені Бориса Грінченка

Науковий керівник: доцент кафедри публічного та приватного права Факультету права та міжнародних відносин Київського університету імені Бориса Грінченка, кандидат юридичних наук **Паламарчук І.В.**

Відомо, що у розумінні Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України) фізичні особи-підприємці є одним із видів роботодавців, у разі якщо із дотриманням вимог статті 21 вказаного кодексу між ними та працівником укладений трудовий договір [1]. Тому, такий вид роботодавців увібравши в себе права та обов'язки визначені КЗпП України зобов'язаний їх неухильно дотримуватися.

Однак, фізична особа-підприємець зазвичай не може дозволити собі, в силу фінансової доцільності, прийняття на роботу бухгалтера чи касира. Тому, усіма питаннями щодо своєчасного нарахування всіх, передбачених законодавством, виплат та доплат, обов'язковість здійснення яких виникає після прийняття на роботу працівника, прийняття на роботу або звільнення, опікуватися має сам.

Таким чином, у зв'язку із зазначеним виникає безліч питань під час оформлення працівників на роботу та в разі їх звільнення.

Загальна процедура оформлення трудових відносин з найманими працівниками є однаковою для всіх роботодавців, будь-то юридична особа приватного чи публічного права, або фізична особа-підприємець (в даному випадку не беручи до уваги складні трудові правовідносини, які врегульовуються спеціальним законодавством).